

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Carrer de Corró, 162

DAVANT LES ELECCIONS

Qui haurà de dir l'última paraula

Les darreres noves telegràfiques de Madrid són que arribades, donen ja com cosa imminent la convocatòria de les eleccions de diputats a Corts. L'interrogant que marcava la vida de l'actual Govern, com a conseqüència d'una interinitat més o menys duradora, causa, naturalment, de la mateixa debilitat dels homes encarregats de les carteres de ministre, ha desaparegut. El Govern s'ha reforçat, diuen les cròniques; i per aital causa ha fet una nota per a la premsa dient que vol ésser constitucional i parlamentari. Tota l'activitat dels homes públics, en l'actual moment polític, està concentrada en la convocatòria de les Corts. Les mateixes notes contradictòries de les darreres setmanes en són una prova palesa i definitiva. Ningú no volia creure que el Govern Berenguer arribés sencer a les eleccions; era imminent una crisi total, o de qualques ministres; i, tot i l'imminència de que tant i tant hom parlava, la crisi no s'ha produït i el govern conservador de la segona dictadura fa la seva via amb la contemplació indiferent d'una gran majoria de l'opinió del país.

No obstant, cal reconèixer que els vividors de la política, tots quants s'han sacrificat (?) i estarien prompte disposats a sacrificar-se novament per a salvar el país, no viuen ni sosseguen. Volen *medrar*, sigui com sigui; els interessa fer prevaldre la superioritat del vell caciquisme, tan arrelat en l'ànima del poble d'Espanya, per damunt la voluntat dels qui desitgen que es fassi justícia exemplar als qui, emparant-se en la força i no en l'autoritat durant la primera o la segona dictadura, atropellaren o atropellen encara el país que resignadament els sofreix i els aguanta. I tot això ho fan principalment per a salvar la Monarquia.

Perquè cal reconèixer que entre la manera de governar el país en temps de la dictadura Primo de Rivera-Martínez Anido, i la que ara empra el Govern Berenguer, gairebé hom no hi nota altres diferències que les derivades de la covardia que tots sentien abans i de les persones que ara usdefruitien el poder. Els procediments són quasi quasi els mateixos; i, si anavem a esbrinar, pel que atany a certs pobles i a certs homes, tal volta podríem saldar a favor de la primera dictadura.

El cas el tenim aquí, ben palès i ben patent. A Granollers, jamai, ni quan el vell caciquisme, tan asquerós, de fa més de vint anys, ni en tots els temps de govern popular que precediren el 13 de setembre, ni tampoc en els sis anys de la dictadura, no hem patit un caciquisme tan ignominiós com el que suara estem sofrint. Estem governats per forasters, no per granollerins, als qui no guia altra finalitat que l'afany d'una representació per a utilitzar-la per fins no sempre dignes i en mantes ocasions inconfessables. El *medro* personal, a l'empar del càrrec, és el primer i principal propòsit d'aquests homes que la Lliga ens ve facturant. I no cregueu que sols ens enviï polítics com En de Riba i En Trias avui, o com ahir el famós Plaja, el de la «teoria del marge», que tan popular el va fer; també ens envia tècnics a l'estil d'En Rossell, «l'home de les plaques».

La Lliga vol de totes passades representar el districte de Granollers-Badalona, en les Corts que suara van a ésser convocades. Per a aconseguir-ho no repararà, ni ella ni el Govern d'Espanya, en cap mitjà, sigui quina sigui l'acció que hagi de cometre. Compta ja amb el Ministeri de la Governació, amb el Govern Civil, amb la Delegació d'Hisenda, amb tot allò que ahir comptaven els candidats «cuneros», els del vell encasellat. Ara sols falta que compti amb el poble, que es qui podrà dir en definitiva ço que vol i li interessa.

Els homes de la Lliga, arreu de Catalunya tenen avui, per part del Ministeri de la Porta del Sol, un tracte de favor, i exploten la condició de partit privilegiat. Per més que el General Marzo, l'home apolític (?) segons manifesta cada dia En Berenguer, digui que tots els candidats tindran per part de les autoritats el mateix tracte, nosaltres (i amb nosaltres tota l'opinió liberal del país), no el podem creure. Les Corts que ara s'incuben seran eminentment conservadores i reaccionàries. Per aqueixa raó el caciquisme conservador i reaccionari de la Lliga Regionalista a Catalunya i de tots els grups o partits semblants en les altres regions, disfruten de totes les prerrogatives que pot donar un Govern com el que patim; gosen de tots els privilegis que concedeixen

les autoritats, inclús aquells que es regulen per disposicions legals que no s'atropellaven ni en aquell temps en que els servidors dels servils d'en Primo de Rivera ho atropellaven tot. Les RR. OO. telegràfiques destituïnt i nomenant alcaldes i tinents d'alcalde, és per als lliguers com bufar i fer ampolles i les aconssegueixen amb tanta facilitat gràcies a que des del Ministeri *no es fa política*. En Cambó s'ha posat incondicionalment a les ordres del Govern Berenguer per a salvar el Rei; però ell necessita, és natural, les naturals compensacions.

La faràndula va marxant; els carretons de govern dels pobles d'Espanya, a l'estil del nostre, van seguint el seu camí a tomballons i atropellant uns i altres. On arribaran?... El poble, el vertader poble, té la paraula. Els actes de ciutadania que tots venim obligats a fer i que hom creu que el poble enyora, diran, a les urnes o al carrer, la darrera paraula.

El nou Alcalde de R. O.

Dijous va possessionar-se de l'Alcaldia En Esteve Camillo i Mustarós, prohóm de la Lliga Regionalista en nostra ciutat.

Les poques paraules que digué en l'acte de la presa de possessió, si no són un programa, són factors per a desenrotllar el que sens dubte subscriuríem tots:

«Justícia i Administració».

Si l'emoció que visiblement experimentava el nou Alcalde era filla de la sinceritat de la seva promesa, tingui la seguretat que no li mancarà l'assistència dels ciutadans de Granollers, i menys la nostra.

Però... no pecarem d'indiscrerts, en dir que tenim por d'ésser defraudats; temem que influències foranes siguin prou per a malmenar els propòsits del senyor Camillo.

El temps ens ho dirà prou.